

عنوان مقاله:

سرمایه اجتماعی و مزایای آن در سازمان ها

محل انتشار:

سومین همایش ملی ایده های کاربردی در علوم تربیتی، روانشناسی و مطالعات فرهنگی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

سید حمید شریفی - کارشناس اتاق کنترل

علیرضا پوریان - کارشناس اتاق کنترل

احمد تحریری فرد - کارشناس اتاق کنترل

خلاصه مقاله:

مفهوم سرمایه اجتماعی در سالهای اخیر در حوزه های گوناگون علوم اجتماعی، اقتصاد و اخیرا در علوم سیاسی مطرح شده است. سرمایه اجتماعی عبارت است از ارتباطات و شبکه های اجتماعی که می توانند حس همکاری و اطمینان را در میان افراد یک جامعه پدید آورند. در این میان نباید از نقش نهادهای مدنی و دمکراتیک و نیز نقش دولت در گشودن چنین فضاهایی غافل شد. به هر روی، امروز بر جامعه شناسان ثابت شده یکی از ابعاد مهم هر توسعه ای توجه به سرمایه های اجتماعی است. از این رو سرمایه اجتماعی، یکی از مهمترین شاخصه های رشد و توسعه هر جامعه ای به شمار می آید. (غفور شیخی ۱۳۸۸) امروزه سرمایه اجتماعی نقشی بسیار مهمتر از سرمایه فیزیکی و انسانی در جوامع ایفا می کند و شبکه های روابط جمعی و گروهی انسجام بخش میان انسان ها و سازمان هاست. از این رو در غیاب سرمایه اجتماعی، سایر سرمایه ها اثر بخشی خود را از دست میدهند و بدون سرمایه اجتماعی پیمودن راه های توسعه و تکامل فرهنگی و اقتصادی ناهموار و دشوار می شود. (محمد مبینی: ۱۳۸۷) در دیدگاه های سنتی مدیریت توسعه، سرمایه های اقتصادی، فیزیکی و نیروی انسانی مهمترین نقش را ایفا می کردند اما در عصر حاضر برای توسعه بیشتر از آنچه به سرمایه اقتصادی، فیزیکی و انسانی نیازمند باشیم به سرمایه اجتماعی نیازمندیم زیرا بدون این سرمایه، استفاده از دیگر سرمایه ها ایتر می ماند و تلف می شوند. از این رو موضوع سرمایه اجتماعی به عنوان یک اصل اساسی برای نیل به توسعه پایدار محسوب شده و حکومت ها باید ابزار لازم جهت بهبود و تقویت سرمایه اجتماعی را فراهم سازند. از این روست که موضوع سرمایه اجتماعی محور اصلی مدیریت سازمان ها محسوب شده و مدیرانی موفق قلمداد میشوند که بتوانند در ارتباط با جامعه به تولید و توسعه سرمایه اجتماعی بیشتری نائل گردند. دولت مردانی موفق قلمداد می شوند که بتوانند با اتخاذ سیاست های لازم و ارائه راه کارهای مناسب زمینه های نیل به این اهداف را فراهم سازند. (رحمانی، کاوسی: ۱۳۸۷) در گذشته سرمایه انسانی مهمترین سرمایه سازمان بود. در اینکه "سرمایه انسانی" در موفقیت یک سازمان و یک ملت اهمیت استراتژیک ویژه ای را دارا می باشد، تردیدی نیست، ولی این سرمایه زمانی از اولویت بالایی برخوردار است که منسجم و یکپارچه شود و این یکپارچگی در سایه همبستگی، همکاری، تعاون و اعتماد متقابل به وجود می آید و در این صورت سرمایه انسانی به سرمایه اجتماعی مبدل می شود و این سرمایه است که سینرژی زاست، در غیر اینصورت، سرمایه های انسانی حتی اگر در سازمان و یا در کشور ماندگار شوند و فرار نکنند، ایجاد سینرژی منفی می کنند. (میرسپاسی ۱۳۸۳)

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1882355>

